

PEDERSBORG-BROMME
EN DEL AF FOLKEKIRKEN

17. søndag efter trinitatis

Søndagshilsen fra Pedersborg og Bromme kirker

Jesus diskuterer ikke. Han handler.

Engang på en sabbat var Jesus kommet ind for at spise hos en af de ledende farisæere, og de sad og holdt øje med ham. Da stod der foran ham en mand, som led af vand i kroppen, og Jesus spurgte de lovkyndige og farisæerne: »Er det tilladt at helbrede på sabbatten eller ej?« Men de sagde ingenting. Så rørte han ved manden og helbredte ham og lod ham gå. Derpå sagde han til dem: »Hvis en af jer har en søn eller en okse, som falder i en brønd, vil han så ikke straks trække dem op, selv om det er på en sabbat?« Det kunne de ikke svare på

Læsning fra Lukasevangeliet kapitel 14 vers 1-6

Næstekærligheden kan ikke nedskrives til en brugermanuel for principfaste mennesker

Principper er en god ting. Det vil jeg gerne understrege, selvom det i dag handler om, hvordan man indimellem må bryde med principperne.

Jødernes principper stod i loven. Ikke i grundloven eller færdselsloven vedtaget af Folketinget, men i den religiøse lov givet af Gud. I de ti bud, som Gud havde givet Moses, står der, at man skal holde hviledagen hellig. Det er et godt princip. Krop og sjæl har brug for en ugentlig hviledag. Det ved man i Tour de France, og det vidste man i gamle dage i lukkeloven. Fabriksarbejdere, HK-medlemmer og selvstændige butik drivende skulle ikke piskes af sted hver dag. En gang om ugen skulle de have lov til at gå i haven, køre i skoven og gå i kirke, for hviledagsloven beskyttede også forholdet til Gud. Nu er lukkelov

afløst af 5 dages arbejdsuge, men den fælles rekreation er gået fløjten. Vi oplever ikke på samme måde som de gamle, at samfundet går i stå, besinder sig og samler nye kræfter. For vi skal hele tiden noget, kan hele tiden noget.

Det fik jøderne ikke lov til. Det gode princip om at holde hviledagen hellig var i tidens løb blevet udvidet med detaljerede underparagraffer. Det var beskrevet, hvor langt eller rettere hvor kort man måtte gå på en sabbat, hvilke aktiviteter, der ikke var tilladt, og hvor længe sabbatten varede. Og da Jesus en sabbat tog imod invitation til middag hos en ledende farisæer, kan vi være helt sikre på, at måltidet var forberedt dagen før og blot skulle tages færdigt ud af spisekammeret.

Med til måltidet var også en syg mand. Vand i kroppen, som de sagde. Det invaliderede mandens tilværelse. Nu sad de med dilemmaet. Sygdommen kommer ikke fra Gud, men fra hans modstander, og Jesus tog sygdommen fra mennesker. Helbredte. Må jeg gøre det på en sabbat? spurgte Jesus drillende farisæerne. Farisæerne var ikke blot principfaste. De var super principfaste. Så langt, at de måske for princippets skyld ville udsætte at hjælpe et menneske i nød. Må man helbrede på en sabbat? spurgte Jesus altså.

Jesus besvarede sit eget spørgsmål med handling. Han gjorde den syge rask. Sådan! De principfaste farisæere havde fået at vide, at principper er gode nok. Dem rørte Jesus ikke ved, bortset fra, når de begrænsede og ødelagde liv. Så brød han dem, for gode principper har netop til formål at sikre liv. Alle vi principryttere får det at vide gennem Jesu handling. Hvor tit svarer vi ikke: For princippets skyld må jeg sige nej. For princippets skyld, siger vi, når konkrete flygtninge afvises eller sendes ud af landet. Hvis vi er bløde, kommer hele verden rejsende, og hvem kan være tjent med det, hævdes det nemlig. Vi vil heller ikke have tiggere i gaden, så for princippets skyld siger vi nej til at give, selvom det måske lige var den dag, den unge mand manglede penge til en togbillet hjem til sin mors begravelse i Jylland. Den dag i farisæerens hus brød Jesus for et menneskes skyld med principperne.

Uden principfasthed som støtte står vi igen og igen i situationer, hvor vi må forholde os til andre mennesker og ikke bare kan sige: Vi har nogle regler. Ja, næstekærligheden kan ikke nedskrives til en brugermanuel for principfaste mennesker på en sabbat.